

VĚTRNÍK

Ročník LII.

Pátek 1. října 2021

číslo 8.

Dva nováčkové u divadla

„Milý Klášterečtí, jste stejní nováčci na schodech před Divadlem Krakonoš jako já na místě zástupce přípravného výboru,“ svěřila se Vladka Koďousková, která společně s Reném Kellerem, zástupcem SČDO, popřála souboru z Klášterce nad Orlicí hodně štěstí na vysokých prknech.

Soubor Ledříček při TJ Sokol v Klášterci nad Orlicí postoupil na Krakonošův divadelní podzim úplně poprvé. A hned odehrál dvě představení na vysokém jevišti.

(Pokračování na stránce 5)

pátek 1. října 2021		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	Malý sál
11:30	loučení Klášterec nad Orlicí	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Štítina	před divadlem
17:00	Víš přece, že neslyším, když	velký sál
17:30	teče voda	
18:00	Štítina	
20:00	Víš přece, že neslyším, když	velký sál
20:30	teče voda	
21:00	Štítina	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	posezení Štítina	malý sál

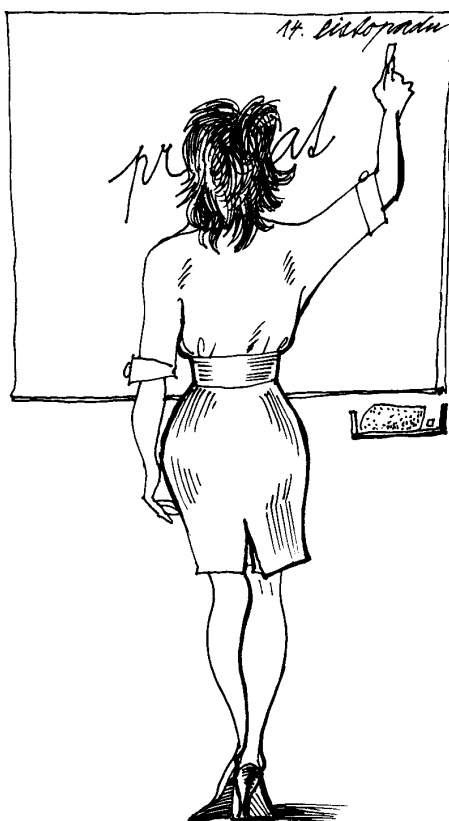
Recenze: Jaroslav Kodeš

Lutz Hubner: Úča musí pryč!

DS Ledříček při TJ Sokol Klášterec nad Orlicí

Hra Frau Müller muss weg od německého dramatika Lutze Hübnera měla premiéru v roce 2010 v Drážďanech a stala se hitem posledních let. Do češtiny ji přeložil Michal Kotrouš pod názvem Úča musí pryč a u nás ji od té doby úspěšně nazkoušelo několik divadel. Za všechny si dovoluji citovat herce Slovákého divadla Josefa Kubaníka, který v jednom rozhovoru pro tisk uvedl, že: „Kdyby to divadelní provoz dovoľoval, mohli bychom hrát Úču denně. Takový je zájem.“ A přitom se nejedná o nějak výjimečnou hru. V čem to je, že má takovou odezvu u publika?

Je to především v samotném, dnes velmi ožehavém tématu: učitel / rodič / žák. Tématu vztahu ke vzdělání a výchově. A tomu přece všichni rozumíme, přesněji domníváme se, že rozumíme, protože v naprosté většině jsme, či byli jsme, rodiče a máme, či měli jsme, své školou povinné potomky. A pro ty potomky přeci přiro-

zeně chceme vždy to nejlepší. A to mnohdy bez ohledu na ostatní. Prostě hra se trefila do tématu, se kterým se každodenně v nějaké podobě setkáváme. Navíc hra je napsána v komickém žánru a nemá mnoho postav, většina z nich jsou ženy, prostě ideální kousek pro amatérský soubor, který chce dělat divadlo teď a tady.

A byla to také volba souboru Ledříček z Klášterce nad Orlicí. Souboru, který začínal na klasických i současných veselohrách (cituji z programu) a jehož dramaturgická orientace se v posledních letech přesouvá od čistě zábavných kusů ke hrám, které s humorem reflektují současnou společenskou realitu. A za takovou dramaturgii je třeba soubor pochválit.

Ale dobrá volba je jen jeden z kroků ke zdařilé inscenaci. První, důležitý, ale potom musejí následovat další. Jako například umět hru přečíst kritickým

okem, nespolehnout se, že vše, co napsal autor, je výborné, logické a bez, tak říkajíc, skrytých vad. Ani Shakespeare nenapsal stejně výborné hry, jako je třeba Hamlet. Prostě řečeno, musím si jako režisér amatérského souboru umět poradit s místy ve hře, které mo-

hou být od autora sporné, či nelogické. (například proč Marie vezme tašku Milerové a odchází s ní za dveře - takto je to napsané v režijní poznámce ve hře, ale když se jen mechanicky splní, co napsal autor, může z toho vzniknout podivný nesmysl). Ale to je jen jeden z příkladů, které režisér včerejší inscenace jevištně nijak nevyložil.

Dále režisér musí umět takříkajíc číst mezi řádky, aby odhalil, proč každá postava jedná tak a tak. Jaké motivace ji vedou ke konkrétnímu jednání v každém určitém místě hry. Neudělá – li to, pak se stane při aranžování pouhým posunovačem herců po jevišti, bez smyslu k psychologickému vnímání situace, ve kterých se budou herci vyskytovat.

Dále při čtení hry musím jako režisér odhadnout, v jakém žánru autor hru napsal, a rozhodnout se, zda ho dodržíme, či se od něj odchýlíme, a také zda to text snese. Situace, která je napsaná v žánru komedie, nemusí fungovat v jiném inscenačním stylu. A naopak. Domnívám se, že se to stalo souboru z Klášterce. Jestliže se chtěl držet podtitulu hry, že je to komedie z třídní schůzky, pak včerejšímu večernímu představení, bohužel, chyběla komediální lehkost a nadsázka. Chtěl text nastudovat jen jako příběh z všedního života? Potom ovšem v tomto stylu hra „šustí papírem“ (zvláště v partu učitelky Milerové). Vážné téma se nemusí hrát vážně. Ona se totiž komedie

nemusí odehrávat jen ve slovní rovině (jako například u konverzačních komedií O. Wildeho), ale v situacích, které vyznívají komicky. A ty je potřeba vymyslet. Vymyslet takové situace pro postavy, ve kterých by repliky těchto postav vyzněly komicky. Samy o sobě totiž komicky příliš neznějí. A to jsem také včera postrádal. Zřejmě z nezkušenosti herců i režie se totiž jen mluvilo, tu rychleji, tu pomaleji, někdy až překotně, aniž by herečky na to stačila mluvní technika, ale málo se jednalo.

Navíc si myslím, že ani půdorysné řešení scény, které je pojednané jako školní třída, nebylo

šťastné, neboť neumožňovalo využívat kukátkového jeviště s jeho čtvrtou stěnou, ale stále nutilo herce chovat se jako v klasické třídě. Docházelo pak ke vzájemnému krytí postav, nebo naopak k podivně naaranžovaným promluvám do publika, když z logiky promluvy mám komunikovat s lidmi ve třídě. A ne je mít za mými zády.

Vnímám jsem, že včerejšímu představení chyběla větší zkušenost herců i režie. Není to však důvod k odsudku. Všichni jsme nějak začínali a prali se s divadlem, co znamená svět. A proto věřím, že třeba už příště, poučen, Ledříček se zbaví začátečnických chyb.

Půdičkáři

Tento typ komedie stojí především na vycizelovaných hereckých výkonech, což nám dnešní večer, bohužel, přišlo ne zcela zvládnuto. Mohlo to být samozřejmě způsobeno nervozitou z účasti na národní přehlídce, případně únavou z odpoledního představení. Větší péči by si určitě zasloužila jevištní řeč a budování jednotlivých situací. Další nedostatky jsme viděli v nevhodně zvolené scénografii a hraní do diváků. Ocenili jsme snahu o vespolné jednání.

Divadlo, v němž otec režíruje syna a naopak

ŠAMU Štítina je na vysoké přehlídce častým hostem. Soutěžní týden zakončí dvěma příběhy pod společným názvem *Viš přece, že neslyším, když teče voda*. Na otázky redakce *Větrníku* odpovídal Václav Benda.

S pořádáním přehlídek máte mnohaleté zkušenosti. Čím jste se ve Vysokém inspirovali a co by naopak mohlo Vysoké dělat podle vás?

Naučili jsme se celý ten provoz přehlídky, který je stavěný na rodinách, na srdcařích. Inspirovali jsme se *Větrníkem*, my mu doma říkáme *Slunečník*. Diváci, návštěvníci, se těší, že si přečtou, co bylo včera, co viděli, jsou tam i rozhovory. Oproti Vysokému máme kuličkádu. Divák při odchodu hodí kuličku do nádob „velmi spokojen“, „spokojen“ a „nespokojen“. Koeficientem, matematickým modelem, kuličky přepočítáme a máme jakousi výpočetní hodnotu. Je to takové naše zapojení diváka do celého procesu přehlídky.

Váš soubor je známý tím, že na vítání s Krakonošem vždy něco vymyslí. Prozradíte, co chystáte le-

tos?

Dárek pro Krakonoše máme. Většinou vozíme šrůtek špeku. Tak tomu říkáme my, šrůtek, jinak to je celý ten kus slaniny. Vždycky uděláme nějakou sran-du, zazpíváme, něco od nás přivezeme. Vzpomínám na dobu, kdy byl zakázaný alkohol, byla vyhlášena prohibice. Dovezli jsme kořalku a Krakonošovi jsme předali i bílou hůl, kdyby náhodou sáhl po špatné lahvi.

*Hra *Viš přece, že neslyším, když teče voda* je původně tvořená třemi povídkami, vy jste si však vybrali jen dvě. Jak jste se rozhodovali?*

Původně jsem četl všechny tři, ale když to slyšel syn Ondřej a ostatní herci, tak říkali, že ta první už nejde s dobou, tím bylo rozhodnuto. Trochu jsme příběhy dali do jiného prostředí,

aby odpovídaly naturelu naší doby, opravdu se to dotýká nás všech. Jedna povídka je o zapomínání, o tématech jako Alzheimer, Parkinson a tak dále. Hodně lidí nám říkalo, že v tom vidí své babičky. Druhá je pak o tom, jak do zaběhnutého života manželů vlítne mladá holka.

Příběh, kde hraje Ondřej, jste režíroval vy a naopak. Jak to probíhalo?

Říkám, že pohled z venku je nezbytný, když režisér hraje, měl by ho někdo vidět. Jelikož jsme u toho oba, tak já režíroval jeho a on pak režíroval mě. Nebyla to tvrdá režie, často jsme zkoušeli samostatně. Až když to jelo, uměli jsme text, tak přišla režie jako taková, tedy připomínky a nápady někoho dalšího.

Lukáš Frydrych

(Pokračování ze stránky 1)

Režiséra a vedoucího souboru Václava Štefka uchvátil hned na začátku výhled od divadla na Krkonoše. „Doufám, že nás z jeviště neodvane víchr z hor,“ podotkl.

To neměl říkat, jelikož víchr z hor je jasné označení něčeho zcela jiného, než jsou vzdušné proudy. To ředitelka KDP Svatka Hejralová velmi dobře ví a rozhodně si to nechtěla nechat pro sebe. A tak Václavu Štefkovi podala poměrně velkou sklenici se zeleným obsahem. „To je Víchr z hor, nebo také Příchovická zelená – tak do dna,“ pobídla Štefka.

Hrdinný dobroděj nebo pouhý zloděj

Už v rozhovoru, který jste si mohli přečíst v předešlém čísle Větrníku, se můj kolega Lukáš ptal na název souboru – co nebo kdo je Ledříček. „To je takový Jánošík Orlických hor,“ odpověděl mu Štefek.

Pověst praví, že někdy před 200 lety se v temných hvozdech Orlických hor ukrýval loupežník Ledříček: „postrach to boháčů celého orlického kraje, avšak velký přítel a ochránce chudých. Neměl žádných spoludruhů. Tím

také svoje odvážné kousky prováděl sám a lépe unikal pronásledovatelům. Více než dvě desetiletí se ho nepodařilo polapit. V Orlických horách měl mnoho tajných přátel. Mezi lidem šla pověst, že Ledříček zná a používá bylinu, která jej prý činí neviditelným. Skutečnost byla ale taková, že Ledříčkovi pomáhala velká znalost lesa, přízeň přátel, hbitost a obratnost. Nejpřirozenější ochranou mu byla zejména skryš v nitru strmé a vysoké skály, dnes nazývané Ledříčkova. Mohutná jedle, dosahující až k vrcholu skály, byla mu vhodným žebříkem, po kterém do jeskyně vystupoval. Všude tam, kde bylo třeba v podhorských chalupách zmírnit bídu, neštěstí, zjevil se tajemný mužík, malé, rozložené postavy a poskytl pomoc. Býval přestrojen za mysliveckého mládence nebo mlynářského chasníka, krajánka nebo za finance „strnada“.

Nikdy se však tajemný človíček neobjevil znovu a nepožadoval vrácení půjčky nebo daru. Panstvem a jeho policajty byl silně pronásledován a štván. Avšak po dvaceti letech stálého pronásledování přeci jen Ledříček skončil svůj dobrodružný život. Jednou spěchal do svého úkrytu a při slézání jedle se mu přetrhl

zpuchřelý provazový žebřík a on spadl z vysoké skály do hlubiny, kde zůstal s roztrženými údy ležet mrtev. To prý bylo někdy na podzim. Teprve na jaře, když slezl sníh, našel panský hajný v houštině pod skálou jeho mrtvé tělo. Byl to smutek a žal po horách Orlických.“

Jiné, méně romantické prameny však uvádí, že Ledříček, vlastním jménem Josef Ledr, byl podle kroniky chlapec ducha chabého, vzrůstu nevalného a veskrze líný. Proto ho otec vyhodil z domu a Ledříček se nastěhoval ke kmotře Mihulkové. Ale ani ona neměla moc peněz a tak, aby hladu neumřel, občas někde něco ukradl. Četníci ho často honili a on se někdy musel na poslední chvíli svého lupu zbavit. Sousedé pak po stodolách a kurnících nacházeli od něj „dárky“ v pytli.

Všechny prameny se však shodují v tom, jak Ledříček skončil. A to, že se mu osudným stal výstup do jeskyně položené 17 metrů nad zemí, do které musel vylézat po stromě, když se schovával před četníky. Na konci jedné zimy zřejmě ze stromu spadl a dřevaři ho našli pod jeskyní umrzlého.

(jn)

Loučil se zjihlý Valeš a nejasný počet členů Hvozdné

Hořké a sladké poděkování v podobě vysoké kávy a Krakonošových čokolád v dřevěné bedýnce předal Ondřej Benda hned dvěma souborům, které se včera loučily s Krakonošovým divadelním podzimem – Rádobydivadlu Klapý a Spolku divadelních ochotníků Hvozdná.

Ondra se omluvil, že nepolíbil Ládu Valeše, ale Vassu, tedy Evu Andělovou, a jelikož chyběla režisérka představení Odpust' Natašo,

Ladislav Valeš si ve Vysokém letos nejenom rezervoval několik míst k poslednímu odpočinku, ale včera chtěl sepisovat také smlou-

My nedáme pokoj, budeme se stále vracet," uzavřel svou řeč náhle zjihlý Valeš, přezdívaný dříve Divoký.

vybral si právě představitelku Nataši. To Pepa Hejral s polibky tolik nešetřil, evidentně jsou jeho vkusu blízké dlouhovlasé blondýnky, jelikož vlepil pusou oběma dlouhovláskám z Hvozdné, řka, že si to trochu popletl.

Jak u maminky v kuchyni

Hosteska Rádobydivadla nic podnětného veřejnosti nepřinesla s tím, že prý tradičně nic neví. Ale za to soubor obdarovala pecnem, tedy pecínkem chleba se zapečenou pilkou, a protože se blíží podzimní plískanice i dlouhé zimní večery, přidala krabici čaje do samovaru.

vu na doživotní spolupráci s hosteskou Klaudií: „Tu a žádnou jinou,“ zvolal režisér, jenž má v oblíbě dramata a nehodlá od jejich inscenování ve svém souboru ustoupit. „I nadále budeme pilně smečtit a hledat nové tituly, dramatům my rozhodně zůstaneme věrní,“ prohlásil a zavzpomínal, jak přijel do Vysokého poprvé. „Bylo to v roce 1986 a hrozně se mi tu líbilo, protože tu bylo jako u maminky v kuchyni, kde jsou na vás hodní, dostanete najíst i kafe. A tak jsme založili divadelní soubor, už další rok se sem probojovali, a dokonce získali i nějakou cenu.

Nespočítatelný soubor

To hosteska Hvozdné, Klára, prozradila trochu více na soubor. Údajně když si vytáhla los s tímto souborem, potkávala mnoho soucitných pohledů a povzdechů – ach jeje, Hvozdná. „Nechápala jsem, proč mě litují, až mi kdosi prozradil, že když před lety Hvozdná přijela, nikdo nikdy nezjistil, kolik členů vlastně měla. A kolik jich je letos? Nevím přesně, ale snad 17,“ konstatovala Klára a okamžitě složila slavnostní slib: „Stydím se, ale večer po představení jsem soubor lákala na řízečky a ony nebyly. A tak zde slavnostně slibuju, že až přijedou příště, tak

keramika. A tak dnes dostanou oba soubory soupravu kořenek,“ předal balíčky Standa.

Ale před samotným předáním se ještě na chvilku zastavil a vysvětlil, proč jsou všechny dárky tak nějak ne úplně umně zabalené. „Spousta lidí se mě na to ptá, a tak vám to dnes řeknu. U nás v Budějovicích sponzoruju organizaci, která se stará o mentálně postižené děti. A tak já jim vždycky vyfotím, co v balíčku má být, odvezu jim to a ony to zabalí, jak umí. A já jim za jeden balíček dám padesát nebo sto korun,“ sdělil Standa Mareš.

To byl takovej masakr!

A přípitkový Černý Petr tentokrát padl na Petra Svobodu. „Tak nějak jsem to čekal, protože tu nebývám každý den. Ale – oba soubory mě svým představením vzaly, s oběma se rád loučím a budu se těšit na další setkání. A teď na zdraví,“ pozvedl sklenku porotce.

Martin tentokrát přidal humorku Prokopa Háška Jak je trá hlídať zelí a tradiční tečkou byla píseň Tam na horách. „To byla taková pecka,“ zdvihla se vzlykající režisérka z Hvozdné Alena Herman. „Těch patnáct minut co jste tady dělali – ta povídka a ta písnička teď.... To byl teda masakr. Tak já už jdu běhat, ať se vrátíme dřív, než za 17 let,“ slíbila a vyběhla za dveří malého sálu.

(jn)

řízky budou. Sama je nasmažím. Jen doufám, že to nebude zase za 17 let, protože to bych si to už nepamatovala.“

Klářina slova hbitě doplnil Honza Hejral. „Před těmi 17 lety jsem měl Hvozdnou jako hostes já. Tehdy jich mělo přijet okolo čtyřiceti. A za celou dobu, co tady tehdy byli, se ani nám, ani jim samým nepodařilo zjistit, kolik jich vlastně je. Od té doby je nespočítatelná Hvozdná postrachem našeho ubytovatele,“ vysvětloval legendy o záhadných počtech Honza.

„Kolik nás je, nevíme ani vlastně my sami,“ dotvrdil nejasný počet David Langer z Hvozdné.

Balí to děti s postižením

Ani tyto dva soubory nepřišly o cenu od korupčního spolku Vo-

bskočák, které předává Standa Mareš. „Všichni vědí, že jsem z Českých Budějovic a kousek od nás jsou Hrdějovice, kde se vyrábí

Je O. B. záletník nebo prospěchář?

Sotva mu odjela manželka, už si pořídil ženu další. Řeč je o nejménovaném členu štítinského souboru, který se představí na vysokých prknech dnes večer. O. B. vyprovodil svou zákonnou choť na cestu domů a nejenže si obratem pořídil novou, ale nezalovil ani jen tak v ledasjakých vodách.

Jeho vyvolenou se stala jistá E. K., se kterou se nyní schází každou volnou chvíli. A pokud se vám monogram zdá povědomý, pak se nemýlíte. Opravdu jde o

manželku předsedy poroty, teda sboru lektorů. O. B. ji totiž obsadil do soutěžní inscenace svého domovského souboru ŠAMU a oba hříšníky můžete vidět dnes večer ve vysokém divadle. Paní E. K. je totiž záskok za členku souboru, která je nyní v nemocnici.

A tak si redakce Větrníku klade nyní otázku, zda je O. B. takový záletník, nebo zda si tímto chce pojistit vítězství na KDP? Odpověď dostaneme určitě už zítra při závěrečném hodnocení. (frč)

Prchá s Větrníky!! Chyťte ho, Krakonoše!

Vážení čtenáři, važte si toho, že držíte čerstvý výtisk našeho deníku pevně ve svých rukou. U toho včerejšího se to málem nepodařilo. Píšeme tak aktuálně, žhavě, čtivě a napínavě, že nás touží číst i na špičce Sněžky.

Včera to totiž vypadalo, že Větrník č. 7 se stane jen sběratelskou raritou, kterou bude mít pouze Pepa Hejral, čtyři porotci a tajemník. Hned po té, co si Ondřej Benda potřebné výtisky odnesl, se totiž celý čtvrtěční náklad ztratil neznámo kam. Bezradný Pepa prohledal celé divadlo, nenašel. A tak se rozhodl vytisknout Větrník nový.

Ve chvíli, kdy už držel prst nad spouštěcím tlačítkem, objevil se KRAKONOŠ (!) a celý zardělý se zadýchaně omlouval, že zlodějem byla ta jeho havěť lesní...

Kdo ví, jak to bylo opravdu. Krakonoš si zřejmě chtěl přečíst, co tu konáme, Větrníky sebral a zašantročil. Když se to provalilo, tak jako každý šéf, svedl svůj poklesk na podřízené.

(frč)

Kuchyňkové okénko

Když se v kuchyňce výjimečně pije

Je pozdní čtvrtěční večer a v kuchyňce vše běží, jak má. Hle, ve dveřích se objeví Vašek Benda a poroučí panáky ke svátku. Však za ním čeká dalších sedm lidí.

V tomto okamžiku je v nás v kuchyňce najednou 19. Začíná to tu znít jako v úlu. Vzduchem lítá objednávka na ruma, jágra, vodku a další. Janička u sekýr dělá, co může, Evička podává Ivánkovi panáčky a Ivánek nalévá ku spokojenosti všem.

Pak pan Benda pronese přípitek – všichni se napijí. A kuchyňka se pomalu vrací ke svému a těší se, kdo další nás navštíví. Protože není nikde lépe než u nás. Naplníme žaludky, zaženeme žízeň, i chuť na sladké uspokojíme.

Juráš

Vobskočácké hodnocení dle zásluh a výše úplatků

DS J. K. Tyl Meziměstí za představení - S tvou dcerou ne: za roli Alice SADA HRNEČKŮ

DS Osvětová beseda Velká Bystřice – Dovolená s rizikem: za herecký a režijní výkon Pavlu Dorazilovi MONTÉRKY NEJVĚŠTÍ VELIKOSTI

DS Pod zámek Kyjovice – Návštěva u pana Gree-na: za hudební doprovod Anežce Gebauerové KAKAOVÁ SADA PRO 3 OSOBY

DS Bratří Mrštíků, Boleradice – Kulhavý mezek: za scénu Nikole Korábové SADA HRNEČKŮ

DS Amadis Popůvky u Brna – Plný kapsy šutrů: technikovi na přenos materiálu PÁNSKÁ ITALSKÁ TAŠKA BALDINY

DS Rádobydivadlo Klapý – Vassa: za přesvědčivý výkon škrčené služebné SADA HRNEČKŮ

Kroužek divadelních ochotníků Hvozdná – Odpust' Natašo: za postavu Nataši JEDEN PÁR OKOVANÝCH POLICEJNÍCH BOT

DS Ledříček Klášterec nad Orlicí – Úča musí pryč: na oslavu učitelky SADA 6 SKLENĚNÝCH VÁZICEK

ŠAMU Štítina – Víš přece, že neslyším, když teče voda: za perfektní nápovědu SADA 6 SKLENICEK NA VÍNO

Schváleno na zasedání rady VOBSKOČÁKU DNE 30. 9. 2021; CENY BUDOU PŘEDÁNY PO OFICIÁLNÍM PŘEDÁVÁNÍ CEN 52. KDP

Sestavil, určil, zapsal, ověřil a ceny předá... Stanislav Mareš, levý prezident VOBSKOČÁKU

Vladimír
Mátl

Berte, prosím, v úvahu!

*Berte, prosím, v úvahu,
přátelé a známí,
že i v běžném životě
překážky jsou s námi.*

*Jednou úraz na noze,
jindy něco s hlavou,
v tekutinách po těle
„vírusy“ nám plavou.*

*Je třeba brát v úvahu,
že tu stavbu tělní
napadl nám provždy těž
virus divadelní.*

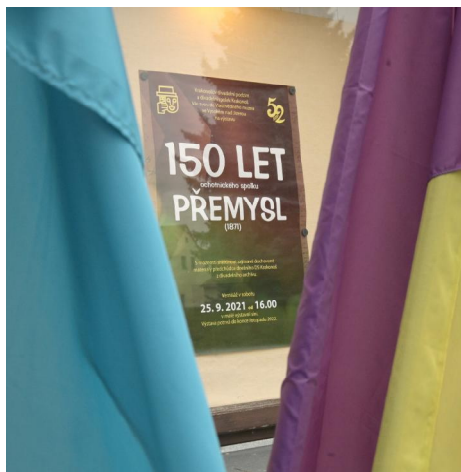
*Má to velkou výhodu
v tom, jak se to léčí.
Nefunguje na vodu,
však víno mu svědčí!*

*Pěstujme si bacil ten,
jen ať nás má v moci,
neuplyne noc či den,
kdy nemáme pocit,*

*že se téhle choroby
chceme jaksi zbavit.
Na Vysoké nešámat,
přestat známé zdravít.*

*Ochotnický lide dělný –
zdráv buď, virus divadelní!*

(jh)

sobota 2. října 2021		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	Malý sál
11:30	loučení Štítina	malý sál
15:00	Vražda sexem	
15:30		
16:00	Děčín	
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	posezení se sejkorama	velký sál

Větrník, zpravodaj LII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce: Jana Fričová, Kateřina Caithamlová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 80 ks

Cena 10 Kč